

Lee Child en Andrew Child

In de val

Vertaald door Ans van der Graaff

LUITINGH-SIJTHOFF

© 2024 Lee Child en Andrew Child
All Rights Reserved
© 2024 Nederlandse vertaling
Uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden
Oorspronkelijke titel *In Too Deep*
Vertaling Ans van der Graaff
Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld Getty/Shutterstock
Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 4925 0
ISBN 978 90 210 4926 7 (e-book)
ISBN 978 90 210 5202 1 (luisterboek)
NUR 332

www.leechild.com
www.lsuitgeverij.nl
www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Richard Pine – tien jaar, en we tellen nog door...

Eerst was er de pijn, pas daarna het geluid, zoals de bliksem de donder vóór is tijdens een onweer.

De pijn zat in Jack Reachers rechterpols, was scherp, plotseling en heet, en meer dan hevig genoeg om de doffe, bonzende pijn in zijn hoofd naar de achtergrond te verdringen. Het geluid was een enkele, afgeronde klank die bleef hangen. Metaal op metaal. Duidelijk, maar inconsequent door het getuit in zijn oren.

De pijn en het geluid kwamen nadat hij zijn arm probeerde te bewegen. Dat was het enige wat Reacher wist. Hij had geslapen – of nee, hij was op een plek geweest die dieper en donkerder was dan de slaap – en terwijl hij naar de oppervlakte dreef, werd hij overspoeld door golven van duizeligheid. Hij lag op zijn rug. Niet in een bed. Niet op de grond, maar op iets wat glad en kunstmatig was. En koud. De kilte trok door zijn shirt in zijn schouderbladen en langs zijn rug omlaag. Er sneed een scherpe rand in zijn kuit. Zijn hoofd voelde aan alsof het tegen het harde oppervlak werd gedrukt. Dus had hij zijn rechterelleboog naar achteren gebracht om zichzelf omhoog te duwen. Dat had hij althans geprobeerd. En hij was niet alleen gestopt vanwege de pijn. Er zat iets om zijn pols gebonden, waardoor hij die niet meer dan een paar centimeter kon bewegen. Iets wat strak was aangetrokken. Het sneed in zijn huid, maar dat was niet wat het meeste pijn deed. Een van de botten

in zijn onderarm, daar was ernstige onderhuidse schade, zoveel was duidelijk.

Reacher probeerde zijn linkerarm te bewegen. Dat deed geen pijn, maar ook die pols was met iets scherps vastgebonden. Hij kon niet zien waaraan hij vastzat, of waarmee, want er was geen licht. Zelfs geen sprankje. Het was pikdonker in de ruimte waar hij lag. Er was geen geluid te horen, nu de metalige *klik* was weggestorven. En er zat geen beweging in de lucht. Reacher had geen idee waar hij was. Geen idee hoe hij er was gekomen. Maar iemand moest hem hierheen hebben gebracht. En hebben vastgebonden. En degene die dat had gedaan, zou deze dag berouwen. En niet zo'n beetje ook.

Terwijl Reacher weer wegzonk in vergetelheid, stond er acht kilometer verder noordelijk een man langs de weg uit te kijken naar rook of vlammen. Hij had door de jaren heen heel wat namen gebruikt, maar op het moment noemde hij zich Ivan Vidic. Hij was stevig gebouwd en stond een beetje gebogen, waardoor hij kleiner leek dan de een meter zevenentachtig die op zijn rijbewijs vermeld stond. Zijn kale hoofd was een en al hoeken en randen, alsof het uit steen was gehouwen door iemand met weinig talent. Zijn auto stond bij de tweede van drie haarspeldbochten geparkeerd. De plek was berucht om zijn gevaarlijk scherpe bochten en slechte verlichting. Een brede berm en een roestige vangrail schermde de weg weliswaar af voor een steile afgrond, maar het wegdek in de eerste bocht omlaag liep veel te schuin af. Dat had iets te maken met oude geologische afzettingen die inzakten en de lagen vast gesteente diep onder de oppervlakte ondermijnden. Niets wat niet kon worden opgeknapt, als je er genoeg geld aan spendeerde. Maar geld was schaars in deze contreien, dus de lokale afdeling Wegbeheer had alleen wat waarschuwingsborden geplaatst. Die voorkwamen niet dat er ongelukken gebeurden, maar volgens de advocaten van de county konden ze wel voorkomen dat de

afdeling achteraf voor het gerecht werd gedaagd.

Iets eerder die dag was er nog een SUV verongelukt. Hij was van de weg geraakt, tegen een boom geknald, was drie keer over de kop gegaan en weer op zijn wielen terechtgekomen. Het dak was ingedeukt, de motorkap gebutst. De portieren waren kromgebogen en alle ramen waren in stukjes gebarsten en ondoorzichtig geworden. Vidic had het ongeluk zien gebeuren. Dat kon ook niet anders, want hij had er vlak achter gereden, hard. Hij had op zijn rem gestampt toen de Lincoln de controle verloor en was slippend tot stilstand gekomen terwijl het andere voertuig nog bewoog. Daarna was hij uitgestapt en naar het wrak toe gekropen, had geroken of er benzinedampen in de lucht hingen en ingespannen geluisterd of hij brandstof uit een gebarsten leiding of gescheurde tank hoorde druppen.

De Lincoln was er slecht aan toe, maar de bestuurder had het er nog slechter afgebracht. Hij was dood. Zijn nek was overduidelijk gebroken. Vidic had geglimlacht toen hij dit zag: het was niet de uitkomst die hij had verwacht, maar wel een die hij kon gebruiken. Meer dan dat, het was alsof zijn gebeden waren verhoord. Er zweefde een echo uit zijn kinderjaren door zijn hoofd: *God helpt degenen die zichzelf helpen*. Zijn grijns werd breder en vervolgens richtte hij zijn aandacht op de passagier. Vidic dacht eerst dat de man ook een klant voor het lijkenhuis was, maar toen hij diens pols controleerde, voelde hij een hartslag. Dus paste hij zijn diagnose aan: de man had waarschijnlijk alleen een hersenschudding en een gebroken pols, te oordelen naar de scherpe botrand die hij onder de huid zag uitsteken. Het formaat van de man was zijn redding geweest. Hij leek wel een reus. Zeker een meter vijfennegentig, zelfs ineengezakt tegen het portier. Pakweg honderdtien kilo. Eén bonk spieren. Geen grammetje vet.

Vidic had wat mensen gebeld om hem te komen helpen en terwijl hij op hen wachtte, had hij de bestuurder en de passagier uit het wrak gehaald. Dat viel nog niet mee. Het hoofd

van de bestuurder wiebelde alle kanten op en zijn lichaam was slap, zacht en moeilijk vast te pakken. De ander was vanwege zijn grootte en postuur nog erger. Zijn armen waren dikker dan de benen van de bestuurder, zijn polsen zo breed dat Vidic zijn vingers er niet omheen kon sluiten. Vidic was buiten adem en stond ondanks de koelte te zweten toen hij achter zich wielen op het asfalt hoorde. Hij had nog net genoeg tijd om de zakken van de passagier te doorzoeken en alles wat hij daarin aantrof in de zijne te stoppen.

De nieuwkomers waren in een Ford pick-up gearriveerd, en dat bleek een praktische keus te zijn. Ze hadden het lichaam van de bewusteloze passagier onmogelijk op de achterbank van een gewone auto kunnen proppen, hij was te groot en onhanterbaar en ze zouden niet genoeg manoeuvreerruimte hebben gehad. Dus sjorden ze hem gedrieën op de laadbak en gooiden het lichaam van de bestuurder naast hem.

De man die de pick-up bestuurde, werd Darren Fletcher genoemd. Hij was een centimeter of vijf langer dan Vidic, maar slanker en een kilo of tien lichter. Hij gooide de achterklep dicht, draaide zich om naar Vidic en vroeg: ‘Dus je hebt het zien gebeuren?’

Vidic knikte.

‘Toen je belde en zei dat het Gibsons Lincoln was, hoopte ik dat je het mis had.’

‘Heb je ooit meegemaakt dat ik het mis had?’

Fletcher gromde en zei: ‘Vertel.’

Vidic haalde zijn schouders op. ‘Gibson reed behoorlijk langzaam. Voorzichtig. Ik zag hem toevallig toen ik op weg terug was naar de basis. Waarschijnlijk was hij dat ook. Hij bleef pakweg anderhalve kilometer lang dezelfde snelheid rijden. Dezelfde kalme klojo als altijd. Toen moet hij mijn auto hebben gezien. Gezien, maar zich niet gerealiseerd dat het de mijne was, want hij probeerde me opeens af te schudden. Hij trapte het gaspedaal in, maar deed dat op precies het verkeerde

moment.’ Vidic knikte naar de verwoeste auto. ‘Zoals jullie kunnen zien. Bewijsstuk A.’

‘Had je met je lampen geknipperd? Getoeterd? Hem het idee gegeven dat je tegen hem wilde racen?’

‘Nee. Waarom zou ik? Ik ben geen zestien meer.’

‘Waarom probeerde hij je dan af te schudden? Of wie hij dan ook dacht dat je was?’

Vidic haalde weer zijn schouders op. ‘Paranoia, vermoed ik. Het zit in de lucht. Het is begonnen toen O’Connell stierf en is erger sinds Bowery is verdwenen.’

Fletcher zweeg even en zei toen: ‘Die grote kerel reed met Gibson mee. Wie is hij?’

‘Geen idee.’

‘Heeft hij geen ID bij zich?’

‘Nee.’

‘Iets van bagage? Op z’n minst een rugzak?’

‘Alleen dit.’ Vidic haalde een pistool uit zijn tailleband en gaf het aan Fletcher. ‘Een Glock 17. Het voorkeurswapen van de FBI. Denk er maar van wat je wilt.’

Fletcher en de andere man waren vertrokken in de Ford en hadden de Lincoln aan Vidic overgelaten. Hij had het dashboardkastje gecontroleerd op iets wat persoonlijke informatie bevatte en daarna zijn aandacht op de bestuurdersstoel gericht. Hij was erop voorbereid geweest dat hij bloed zou moeten wegpoetsen, maar dat was er niet. Gibsons huid was waarschijnlijk niet doorboord tijdens het ongeluk. Of in elk geval niet terwijl zijn hart nog klopte. Vidic had geglimlacht. Het had zijn volgende taak eenvoudiger gemaakt. Hij keek naar de passagierskant en zag de plek op de portierstijl waar het hoofd van de grote kerel bij de klap een bloedvlek had achtergelaten. Hij haalde een mes uit zijn zak, maakte een snee in de muis van zijn linkerduim en kneep een paar druppels bloed op de portierstijl aan de bestuurderskant, alleen tien centimeter lager. Hij pakte het stuur beet. De versnellingspook. Hij verstelde de binnenspiegel. Raakte de knoppen van de verwarming en ventilatie en van de radio aan. Hij haalde een telefoon uit zijn zak, controleerde of het de goeie was en sloeg hem tegen de zijkant van de stoel kapot. Daarna zette hij zijn voet op de handrem en draaide de sleutel om. Er gebeurde niets. Waarschijnlijk had een of ander beveiligingssysteem het ontstekingsmechanisme uitgeschakeld toen de auto de boom raakte. En met wat geluk de brandstoftoevoer afgesloten, dacht Vidic. Hij gebruikte zijn mes om de behui-

zing van de versnellingspook open te wrikken, zette de auto in z'n vrij, opende toen het portier en sprong eruit. Hij stapte in zijn eigen auto, startte hem, ging achter de Lincoln staan en gaf die een zacht duwtje. De Lincoln rolde een paar meter door en kwam weer tot stilstand. Vidic drukte zijn gaspedaal wat verder in. De Lincoln begon sneller te rollen. Hij bleef nu doorgaan en kreeg steeds meer vaart. Genoeg om door de vangrail heen te gaan en aan de andere kant in de diepte te verdwijnen.

Vidic had zijn auto stilgezet en zich naar het gat gehaast dat de Lincoln in de vangrail had gemaakt. De auto lag een meter of vijftien lager op z'n kop; drie van de wielen draaiden nog. Hij was blijven kijken. Er kwam geen explosie. Er was geen vuur te zien. Hij wachtte twintig minuten, voor de zekerheid. Toen rinkelde de telefoon die hij had gehouden. Het telefoontje kwam van een bekend nummer. Hij nam het gesprek aan en zei: 'Hé, Paris. Hoe gaat het?'

Een vrouwenstem antwoordde. Een lage stem, een beetje nors en wat bibberig. Ze zei: 'Is het waar? Is Gibson dood?'

'Ja, dat is hij. Weer iemand gesneuveld.'

'Was het een ongeluk?'

Vidic antwoordde niet.

Paris zei: 'Ik hoorde dat hij een auto-ongeluk heeft gehad en zijn nek heeft gebroken.'

'Dat heb je goed gehoord.'

'Heb je het zien gebeuren?'

'Van het begin tot het eind.'

'Was er iemand bij hem?'

'Een vreemde.'

'Wat voor vreemde?'

'Gewoon een nul die hij een lift had gegeven. Niets om je druk over te maken.'

'Zeker weten?'

'Absoluut.'

‘Want ik blijf maar denken... Bowery verdwijnt en dan duikt er een of andere mysterieuze kerel op die toevallig een lift krijgt van iemand van onze ploeg?’

‘Toeval bestaat soms.’

‘Misschien. Of misschien heeft Bowery een geweten gekregen en heeft hij ons verlinkt.’

‘Hij heeft ons niet verlinkt. Dat is niet zijn stijl.’

‘Waar is hij dan?’

‘Hij heeft ons belazerd, dat is wat ik denk. Hij heeft de ruil voltooid en is er met het geld vandoor gegaan.’

‘Waarom zou hij dat doen? Het is maar wisselgeld vergeleken bij wat er nog aankomt. Hij weet wat er op het spel staat. Hij zou wel gek zijn om er nu vandoor te gaan. Tenzij hij weet dat er geen betaling meer komt. En hoe kan hij dat weten? Behalve als hij daar zelf voor heeft gezorgd?’

‘Zelfs al had hij het gewild, dan nog had hij ons niet kunnen verraden. Hij weet niets.’

‘Hij weet van het verslag.’

‘Hij heeft geen kopie.’

‘Hij heeft geen kopie nodig. Hij weet waar het over gaat, in grote lijnen. Hij weet waar ik het vandaan heb. Beide dingen afzonderlijk zouden genoeg zijn om iedere agent in de achtenveertig aan elkaar grenzende staten acuut diepgaand onderzoek naar ons te laten uitvoeren.’

‘Oké. Rustig aan. Vertrouw me. Wat Gibson is overkomen, heeft niets met Bowery te maken. En ook niet met de vreemde.’

‘Wat Gibson is “overkomen”? Was het eigenlijk wel een ongeluk?’

Vidic bleef wederom zwijgen.

‘Gibson was een goede chauffeur. Hij kende die weg. Hij zou niet zomaar zijn auto in de prak rijden. Dus het ongeluk was geen ongeluk, of wel? Vertel me de waarheid.’

‘Het was een ongeluk. En toch ook weer niet.’

‘Is dat jouw idee van de waarheid?’

‘Luister. Ik ben iets over Gibson te weten gekomen. Eerder vandaag.’

‘Wat ben je te weten gekomen?’

‘Dat kan ik je niet vertellen, niet via de telefoon. Maar het heeft implicaties.’

‘Wat voor implicaties?’

‘Dat we vooral ons tijdschema moeten inkorten.’

‘Met hoeveel?’

‘We hebben nog maximaal achtenveertig uur. Dan moeten we weg zijn. Alsof we nooit hebben bestaan.’

‘Dat kan niet.’

‘Jawel. Neem wat je nodig hebt mee uit het huis. Alleen het hoognodige. Niet zoveel dat het argwaan wekt. We moeten die ene fysieke klus nog regelen. Dan kunnen we daarna het verslag te gelde maken.’

‘Die klus is pas over een dag of vijf. Het kan niet. We moeten wachten op de laatste levering.’

‘Nee. We moeten pakken wat er nu is. Tachtig procent van iets is beter dan honderd procent van niets. Ik praat wel met Fletcher en zeg dat hij de boel moet versnellen.’

‘En als hij dat niet doet?’

‘Dan stappen we eruit.’

‘Ik wil er niet uit stappen. Ik heb de klus opgezet. De gelegenheid gevonden. Ik heb er veel in geïnvesteerd.’

‘Dat snap ik. Maar als puntje bij paaltje komt, is die klus niet meer dan een luxe. Het is niet alles of niets. We moeten gefocust blijven. Aan de toekomst denken. Ons nieuwe leven. Niet wat we achterlaten.’

Paris antwoordde niet.

‘Dan is er nog één ding af te handelen.’ Vidic keek omlaag naar de vernielde Lincoln. Hij dacht aan de twee mannen die hij eruit had getrokken. Gibson en de reusachtige vreemde. De een dood. De ander in leven. Nog wel, in elk geval. Hij hield de telefoon weer bij zijn oor en zei: ‘Ik heb een hoop fosfor

nodig. Kun je wat naar het huis brengen?’

‘Ik kan het proberen. Hoeveel?’

‘Genoeg om een lichaam te verbranden. Helemaal. Vinger-
afdrukken. Tanden. DNA. Alles.’